

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/71/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204609
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120204609.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v spore žalobcu: J.. T. C., N.. XX.X.XXXX, C. A. V. N. XX, XXX XX W.Š. zastúpeného JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov proti žalovanému: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154 zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietť.
- III. Priznávať žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania z prisúdenej istiny, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 16.4.2020 domáhal voči žalovanému primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur na základe toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 9Csp/168/2016 o zaplatenie 4.399,60 eur bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný v časti zamietnutia žaloby v sume 3.581,82 eur a zastavení konania v sume 817,78 eur, pričom dôvodil, že „cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákonným predpokladom pre vyhovieť žaloby je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ZoS) alebo osobitnými predpismi. Účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 ZoS je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal samotným uplatnením ochrany proti porušeniu práva a povinnosti zo strany žalovaného., bez právneho významu je, či mu vznikla škody. Ide o istú satisfakciu spotrebiteľa, ktorá má ale zároveň na žalovaného pôsobiť odradzujúco vo vzťahu k opätovnému porušovaniu práv spotrebiteľov. Z okolností prípadu pôvodného súdneho konania, ako spravodlivú výšku primeraného finančného zadosťučinenia vyhodnotil sumu 1 000 eur.“

2. Žalovaný s návrhom nesúhlasil a poukázal na to, že „žalobca výšku svojho uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1000 eur nijako nešpecifikoval ani nekonkretizoval. Výška žalobcom požadovaného primeraného zadosťučinenia okrem toho, že nie je nijako odôvodnená a nespĺňa ani podmienku primeranosti. Navyiac v žalobe absentuje opis rozhodujúcich skutočností v zmysle ust. § 132 ods. 2 CSP. Žalobca v žalobe bližšie nešpecifikoval a taktiež nekonkretizoval ani len jedno jeho právo priznané mu ako spotrebiteľovi, ktoré malo byť porušené a pre ktoré by mu mal prináležať nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

Na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia voči nemu nie je splnená ani jedna zákonná podmienka. Žalobca v žalobe odkazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prešov pod č.k. 9Csp/168/2016-54 zo dňa 5.10.2017, ktorým súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na uplatnenie žalovaného nároku. Žalobca v tomto spore nemá aktívnu legitímáciu na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Žalobca v žalobe uvádza, že v sporovom konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 9Csp/168/2016 úspešne uplatnil porušenie jeho práv ako spotrebiteľa. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoS treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14. septembra 2016).

V prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom nie je splnená, keďže žalobca neuplatnil žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa, napr. nárok na náhradu škody, príp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vyššie uvedeného dôvodu tak nie je naplnená zákonná podmienka „úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv spotrebiteľom“ pre priznanie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia tak, ako to má na mysli ust. § 3 ods. 5 ZoS., čo je dôvodom pre zamietnutie žaloby. Zároveň nie je splnená ani druhá podmienka na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia voči nám podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoS, v zmysle ktorej má spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia jeho práv nárok na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Úverová zmluva, z ktorej nároky boli predmetom sporu vedenom Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 9 Csp/168/2016 bola uzavretá medzi žalobcom a právnym predchodcom, spoločnosťou VÚB, a.s. ako veriteľom. Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval, úver žalobcovi neposkytoval, bonitu žalobcu nepreveroval, nemohol sa tak dopustiť porušenia práv žalobcu. Porušením práv spotrebiteľa by mohlo byť len také konanie, ktoré vykazuje znaky nekalosti, agresívnej obchodnej praktiky, klamania spotrebiteľa, pričom žiadneho takého konania sa ani žalobca ani jeho právny predchodca nedopustili. Dôvody zistené súdom, pre ktoré bola žaloba o plnenie v konaní pod sp.zn. 9Csp/168/2016 zamietnutá, nie je možné v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia rozširovať. Dôvodom zamietnutia žaloby o plnenie bol súdom zistený nedostatok aktívnej legitímácie na uplatnenie žalovaného nároku na našej strane z dôvodu, že mu nebola platne postúpená žalovaná pohľadávka. Pokiaľ súd ustálil, že nie je nositeľom hmotného práva, pohľadávka z úveru nebola platne postúpená, nikdy nebol jej veriteľom, nemôže byť sporovou stranou v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Týmto namieta pasívnu legitímáciu v tomto spore.

Pokiaľ žalobca argumentuje tým, že inštitút primeraného zadosťučinenia má plniť funkciu odškodnenia spotrebiteľa uvádzame, že inštitút primeraného zadosťučinenia nemôže plniť sankčnú funkciu a to z dôvodu občianskoprávneho charakteru tohto súkromnoprávneho inštitútu. Týmto podporne odkazuje na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018. O peňažnom nároku v sporovom konaní rozhoduje súd. Prípadný neúspech žalobcu z vymedzeného predmetu sporu nemôže predstavovať peňažnú ujmu na strane spotrebiteľa ako protistrany. Toto nie je účel, ktorý sleduje ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoS. Suma, ktorej priznania sa žalobca domáha v tomto spore aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nespĺňa podmienku primeranosti.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia sa chápe ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy. Spotrebiteľovi ho je možné priznať, len ak porušenie jeho práva alebo povinností mu reálne spôsobilo nejakú ujmu, pričom dôkazné bremeno je na spotrebiteľovi, aby preukázal, že našim konaním utrpel ujmu takého rozsahu, ktorú je potrebné zhojiť poskytnutím finančného zadosťučinenia. Nakoľko žalobca nešpecifikoval, ktoré jeho spotrebiteľské právo bolo porušené, nešpecifikoval ani aká ujma mu bola spôsobená, rovnako nepreukázal vznik konkrétnej ujmy v dôsledku „porušenia jeho práv“ z našej strany, logicky mu nevznikol nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia, ktorého priznania sa domáha v tomto spore.“

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9Csp/168/2016 ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Dňa 25.11.2016 podal žalovaný v tomto konaní žalobca na tunajšom súde žalobu o zaplatenie 4.399,60 eur s prisl., ktorá sa viedla pod sp.zn. 9Csp/168/2016.

5. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa č.k. 9Csp/168/2016-80 súd rozhodol tak, že „I. Konanie zastavuje v časti o zaplatenie sumy vo výške 817,78 eur spolu s úrokm z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 16.10.2016 až do zaplatenia.

II. Žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.“

6. Súd v tomto konaní zistil, že „dňa 20.11.2012 bola medzi VÚB a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom ako konštatuje v bode 3. Odôvodnenia rozsudku uzatvorená zmluva s názvom „Žiadosť o aktiváciu autokarty“. Podľa tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úverový rámec 2 400 € so štandardnou mesačnou splátkou 80 € a štandardnou úrokovou sadzbou 23,76% ročne. V tejto zmluve sa tiež nachádza indikatívny výpočet RPMN pre výšku spotrebiteľského úveru 2 400 €, ďalej je tam uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako 3 792,39 € a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom 1 392,39 €. Deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky bol 15-ty deň v kalendárnom mesiaci a mal byť uvedený vo výpise. Priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty na Slovensku bola 26,70 % ročne.

3.2. Žalobca súdu ďalej predložil výpis z autokarty, z ktorej je zrejmé, že žalovaný skutočne čerpal sumu vo výške 2 610 € a do 30.09.2016 vrátil sumu 1 740 €.

3.3. Počas konania došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej úverovej zmluvy, a preto súd pripustil zmenu na mieste žalobcu tak, že novým žalobcom sa stala spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o..

3.4. Listom zo dňa 06.03.2017 (č. I. 26) požiadal súd žalobcu, aby mu tento zaslal originál zmluvnej dokumentácie, preukázal kedy a ako došlo k predčasnému zosplateniu úveru, resp. k ukončeniu zmluvného vzťahu a zaslal doklady a výstupy z registrov, na základe ktorých sa posudzovala bonita žalovaného.

3.5. Listom zo dňa 06.04.2017 (č. I. 33) súd ďalej vyzval žalobcu, aby tento preukázal splnenie podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z. z..

3.6. Na predmetné výzvy reagoval žalobca podaním doručeným súdu dňa 02.10.2017, v ktorom uviedol, že originál zmluvy súdu zasláť nemôže, ale s poukázaním na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obo 61/2009 má za to, že spôsobilým na vykonanie dôkazu o existencii zmluvy je aj predložená kópia. Žalobca ďalej zastáva názor, že zmluva s názvom „Žiadosť o aktiváciu autokarty“ obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Žalobca tiež uviedol, že v súlade s článkom 5. bod 35 písm. a) obchodných podmienok spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. listom zo dňa 18.12.2013 vyhlásila okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. Žalobca ďalej v tomto vyjadrení uvádza, čo je revolvingový úverom a ďalej uvádza rozsah žalovaného čerpaní a ním zaplatených súm. Špecifikuje, že žalovaná suma 4 399,60 € pozostáva z istiny vo výške 1 993,94 €, poplatkoch 479,72 €, štandardného úroku 1 587,88 €, sankčného úroku 338,06 €. Pokiaľ ide o poplatky a sankčný úrok spolu vo výške 817,78 €, v tejto časti spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania žalobca zobrať žalobu späť. Súd postupom podľa § 145 ods. 2 C. s. p. konanie v tejto časti zastavil. Ako prílohu tohto podania, žalobca súdu predložil Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., ďalej listinu s názvom Vypovedanie zmluvy a vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku vyhotovenú dňa 18.12.2013, v ktorom sa uvádza, že: „K dnešnému dňu sa nám nepodarilo obnoviť Vašu platobnú disciplínu tak, aby ste pokračovali v pravidelnom mesačnom uhrádzaní splátok v zmysle podpísaných dojednaní. V súlade s obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných VÚB a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., preto pristupujeme k vypovedaniu zmluvy č. 42894399 a vyhláseniu okamžitej splatnosti celého dlžného zostatku.“ K tejto listine je pripojená aj doručka o tom, že túto listinu prevzala manželka žalovaného dňa 20.12.2013.“

7. Súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru uvedenému v bodoch 4.5. a nasl. tohto rozsudku, že „vychádzajúc z povahy revolvingového úveru, ktorý je zmluvou na dobu neurčitú, je zrejmé, že preto, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky, je potrebné, aby sa táto pohľadávka stala splatnou ako celok. To znamená, že postúpiť pohľadávku z revolvingového úveru ako celok možno iba potom, ako dôjde k platnému predčasnému ukončeniu úverového vzťahu. Žalobca v žalobe uvádza,

že ku skončeniu revolvingového úverového vzťahu malo dôjsť na základe Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holdig a.s., a to konkrétne článku 5 bod 35 a), podľa ktorého: „Ak klient nezrealizuje úhradu povinnej splátky, správca ho vyzve na jej vyrovnanie. V prípade, ak banka eviduje voči klientovi pohľadávku po lehote splatnosti, ktorú klient neuhradil ani v zmysle výzvy, má právo dočasne alebo natrvalo obmedziť realizáciu transakcií držiteľa karty na všetkých kartových účtoch vedených na meno klienta. Ak klient napriek výzve nezaplatí povinnú splátku v stanovenej lehote, banka má právo využiť jeden alebo viacero z nasledovných prostriedkov:

a) vyhlásiť dlžný zostatok za okamžite splatný.“

4.6. Tu treba uviesť, že listina, ktorou malo dôjsť k ukončeniu zmluvy podľa žalobcom uvedeného článku obchodných podmienok svojím znením tomuto článku nezodpovedá, keďže spája v sebe dva inštitúty, ktoré sú svojou právnou povahou rozdielne, a to vypovedanie zmluvy a vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku. Ak teda by malo ísť o vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku podľa § 565 OZ (Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.), musel by mu predchádzať postup podľa § 53 ods. 9 OZ (Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.), ktorý preukázaný nebol.

4.7. Avšak nehľadiac na vyššie uvedené, bolo potrebné najprv skúmať, či obchodné podmienky sú súčasťou preskúmaného úverového vzťahu. Preto aby tomu tak bolo, musela by žiadosť o aktiváciu autokarty ako zmluva o úvere obsahovať transparentnú inkorporačnú doložku o tom, že obchodné podmienky sú súčasťou tejto zmluvy. Tu treba poukázať na to, že predložená zmluva je od článku V. s názvom „Vyhlásenie klienta“, bodu 7 nezrozumiteľná.“

8. Súd právne v rozsudku konštatoval v bodoch 4.12. tohto rozsudku, že „na základe vyššie uvedeného má súd za to, že obchodné podmienky neboli súčasťou zmluvného vzťahu, keďže čitateľná časť zmluvy s názvom „Žiadosť o aktiváciu autokarty“ neobsahuje inkorporačnú doložku o záväznosti obchodných podmienok.

Následne sa súd zaoberal ešte formuláciou „Vypovedanie zmluvy“, a teda, či k ukončeniu zmluvného vzťahu nemohlo dôjsť vypovedaním zmluvy. Tu súd poukazuje na § 14 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. (Veriteľ môže zmluvu o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú vypovedať, ak je to dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú. Výpovedná lehota nesmie byť kratšia ako dva mesiace. Výpoveď veriteľ zašle spotrebiteľovi písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.), z ktorého je zrejmé, že zmluva na dobu neurčitú ako je aj zmluva o revolvingovom úvere môže byť ukončená zo strany poskytovateľa úveru výpoveďou, avšak len vtedy, ak je to v zmluve dojednané. Tu súd konštatuje, že ustanovenie o možnosti vypovedania zmluvy žalobcom, čitateľná časť zmluvy neobsahuje.

Súd teda dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na postúpenie bankovej pohľadávky z toho dôvodu, že nebol úverový vzťah platne predčasne ukončený a z toho dôvodu nie je daná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu, keďže tento pohľadávku, ktorú žaluje platne nenadobudol.

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000 eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/168/2016.

11. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súd úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

13. V danom kontexte vyššie uvedených právnych ustanovení je zrejmé, že postačuje, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatňuje porušenie práva alebo povinnosť ustanovenej týmto zákonom osobitnými predpismi a nevyžaduje sa pre vznik nároku existencie škody, ktorá mu mala porušením tohto práva alebo povinnosti vzniknúť.

14. K námietke žalovaného ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v tomto smere, súd poukazuje na to, že bol to práve právny predchodca žalobcu, ktorý žalobou doručenou súdu 25.11.2016 sa domáhal voči žalovanému v tomto konaní žalobcovi zaplattenia sumy 4.399,60 eur s prísl., pričom bol to práve žalovaný, ktorý v priebehu tohto konania vstúpil na základe návrhu pôvodného žalobcu do tohto konania, pričom však na výzvu súdu nepreukázali ani právny predchodca žalobcu, ani žalobca splnenie zákonných povinností pre platné postúpenie pohľadávky tak, ako to aj bolo konštatované v rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 5.10.2017 č.k. 9Csp/168/2016-54, pričom z tohto rozsudku vyplýva aj skutočnosť, že právny predchodca žalobcu nerešpektoval platnú legislatívu a v dôsledku neplatnej inkorporačnej doložky, uplatňoval voči žalovanému v tomto konaní žalobcovi nároky napriek tomu, že úverový vzťah nebol platne predčasne ukončený, nároky, ktoré neboli dôvodné.

15. Súd konštatoval, že zmluva, ktorej súčasťou je aj článok V (obsahom ktorého je inkorporačná doložka vo vzťahu k Obchodným podmienkam, Cenníku a Potvrdzujúcemu listu) je pre nezrozumiteľnosť vizuálneho spracovanie neplatná od bodu 7 tohto článku. Tento zároveň znamená, že neplatnou je aj inkorporačná doložka, podľa ktorej by súčasťou zmluvy vo forme žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty, mali byť Potvrdzujúci list, Obchodné podmienky a Cenník.

16. Z tohto dôvodu je teda zrejмый taký právny záver vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi, že nedošlo k platnému uzavretiu tejto zmluvy, z ktorej právny predchodca žalobcu uplatňoval nároky vo vzťahu k žalovanému ako k spotrebiteľovi.

17. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu poskytoval žalovanému v tomto konaní žalobcovi plnenie na základe tejto absolútne neplatnej zmluvy, mohol sa domáhať v zmysle ustanovenia § 451 OZ iba vydania bezdôvodného obohatenia a to vo výške rozdielu medzi poskytnutou sumou a sumou zaplattenou.

18. Ako je zrejмый z podania žalobcu z 2.10.2017 žalobca zobral žalobu späť o zaplattenie istiny vo výške 817,78 eur, ktorú predstavovali poplatky a sankčný úrok.

19. V zmysle týchto právnych skutočností pokiaľ pohľadávka vo výške 4.399,60 eur pozostávala z istiny 1.993,94 eur, poplatkov a sankčného úroku vo výške 817,78 eur a štandardného úroku vo výške 1.587,88 eur, je zrejмый, že ako právny predchodca žalobcu, tak aj postupca uplatňovali voči žalovanému nároky zjavne nedôvodné už v čase podania žaloby, aj v čase postúpenia pohľadávky, ktorá nebola platne postúpená, teda pokiaľ sa v tomto konaní žalovaný domáhal upravených nárokov voči žalobcovi, jednal tak zjavne nedôvodne a v rozpore s právnymi ustanoveniami citovanými v pôvodnom rozsudku 9Csp/168/2016.

20. Z tohto dôvodu je teda zrejмый, že za daného stavu patrí žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pričom súd výšku nároku posúdil vo výške 500 eur, ktorú sumu považoval za primeranú k okolnostiam prípadu aj zisteným skutočnostiam.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. Súd postupoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania s poukazom na ustálenú prax súdov, s ktorou súhlasí, podľa ktorej napr. rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13.12.2017 sp.zn. 10Co/191/2017 „zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však neide o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž adapt surdum zaťažovať procesne zodpovednosťou za predvídanie výsledkov na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo je sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný základ čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

Nárok na plnú náhradu trov konania sa mu teda priznáva iba teda z prisúdenej istiny, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku“.

23. Súd preto priznal žalobcovi nárok na 100 % náhradu trov konania z prisúdenej istiny 500 eur.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
  - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
- Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).